Р Е Ш Е Н И Е
№ 2051

гр. София, 26.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 01.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Славина Владова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **1023** по описа за **2013** година докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на [фирма] със седалище [населено място] срещу съдебно решение без дата по нахд № 3135/2011г., постановено от СРС, НК, 95 състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 23 - 2301426 от 27.10.2010г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда" – [населено място] (ДИТ – [населено място]), с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 2 000 лв. на основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 414 ал. 3 от КТ за извършено нарушение на чл. 62 ал. 1 от КТ във връзка с чл. 1 ал. 2 от КТ на [фирма].

В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно и постановено в нарушение на закон и в противоречие със събраните по делото доказателства. Твърди, че по делото е доказано, че лицето Х. Б. Г. А. не е полагал труд по трудово правоотношение на строителния обект на касатора, а е полагал труд по гражданско правоотношение. Твърди, че незаконосъобразно СРС не е отчел представения граждански договор. Твърди освен това, че представените декларации попълнени от работника са били подвеждащи, тъй като не съдържат реквизите за посочване на граждански договор, а само и единствено за трудов такъв, като съответно лицето е било заблудено от това, тъй като не е имало къде да запише, че е на граждански договор – за изпълнение на определени работи на строителния обект.

Иска оспореното съдебно решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което се отменя НП.
Ответникът по касация Дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], не изпраща представител в открито съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.
Представителят на СГП прокурор Костов изразява становище, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС следва да бъде оставено в сила.
След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е основателна, по изложените по – долу съображения, а оспореното решение е незаконосъобразно, постановено при неправилното приложение на закона.
За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че в съдебното производство, е доказано по безспорен начин от събраните писмени и гласни доказателства, установеното нарушението, вменено на нарушителя, а именно, че касаторът в качеството си на работодател не е уредил отношенията при предоставяне на работната сила на лицето Б. А. като трудови и той е работил без сключен писмен трудов договор. Приел е и се е агрументирал, че при издаване на НП и съставяне на АУАН не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. За да постанови оспореното решение СРС е събрал и обсъдил всички относими и събрани по делото доказателства – писмени и гласни, а именно разпита на актосъставителя В. и свидетеля по акта - В..
На 31.08.2010 г. на строителен обект „Жилищна сграда” УПИ III -1021, кв. 15, м. „Г. глава”, кв. Б., находяща с в [населено място], [улица], с изпълнител [фирма], е извършена проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда” – С., които приели, че касаторът, в качеството му на работодател не е уредил отношенията при предоставяне на работна сила с лицето Х. Б. Г. А., на длъжност „общ работник”, като трудови правоотношения и не е сключил писмен трудов договор. Лицето е било заварено на строителния обект и собственоръчно е декларирало, че е с работно време от 08.00 часа до 17.00 часа. Във връзка с това на [фирма] е съставен АУАН, въз основа на който е издадено оспореното в това производство НП.
Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма, а по аргумент на чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. От друга страна, съгласно § 1, т. 1 от ДР на КТ „Работодател” е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа. Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ работодател, който наруши разпоредбите на чл. 62, ал. 1 от КТ се наказва с имуществена санкция или глоба в размер 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение.
В процесния случай от приетите по делото писмени доказателства се установя, че между [фирма] и Х. А. е сключен граждански договор № 649 от 26.08.2010г., от

който е видно, че възложителят [фирма] се задължава да изплати сумата от 200 лв., а изпълнителят – Х. А. да извърши изкопни работи за тротоар на обекта „жилищна сграда” УПИ III-1021, кв. 15, м. „Г. глава”, кв. Б., за срок от 10 дни. При тълкуването на договорните условия настоящият съдебен състав намира, че договорът не съдържа реквизитите на трудов такъв съгласно разпоредбите на КТ (място на работа, наименование на длъжността, годишен отпуск, продължителност на работното време, трудово възнаграждение с постоянен характер и периодичност на изплащането му, както и постоянно извършване на възложените задължения и т.н.). Следователно [фирма] не притежава качеството „работодател” по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ и не следва да се ангажира неговата административнонаказателна отговорност по реда на чл. 414, ал. 3 от КТ. Освен това видно от представената по делото декларация, попълнена при проверката от Х. А. е, че той не е декларирал постоянно извършване на работата, а само от 29.08.2010 до 31.08.2010г., което също навежда на извода, че не се касае за трудово отношение, а за гражданско такова - по извършването на точно определена работа, когато е възникнала нуждата от извършването й. Това е така, тъй като гражданският договор е подписан на 26.08.2010г. за срок от 10 дни и за извършване на точно определена работа – извършване на изкопни работи за тротоар, а видно от посоченото от лицето то е извършвало труд от 29.08.2010г., т.е. най – вероятно когато са го повикали и е било нужно да се извършат изкопните работи. На това, че не се касае за престиране на труд, което следва да се оформи в съответно трудово правоотношение навежда и факта, че работата, за която е нает Х. А. няма постоянен характер, а е временна и целта е постигане на определен резултат в кратко време, като след постигането му, съответно работата е приключена. Наличие на трудово правоотношение имаме, когато има постоянно престиране на работна сила, за която е уговорено периодичното заплащане на съответно възнаграждение, а не еднократно заплащане при свършване на работата, както е в конкретния случай, след което отношенията между двете страни биват трайно прекъснати.

Обстоятелството, че лицето Х. А. е заварено на обекта на [фирма] и саморъчно е декларирало пред проверяващите органи на Д”ИТ”-С., че осъществява изпълнението на възложената му задача за времето от 08,00 ч. до 17,00 ч. не означава, че е възникнало трудово правоотношение между него и [фирма]. Страните са се договорили за определен резултат (овеществен труд), което не е отчетено от контролните органи при извършената проверка. Изпълнителят се е задължил да предаде на възложителя крайния резултат от извършването на определена дейност срещу възнаграждение, което обстоятелство кореспондира със събраните пред първоинстанционния съд доказателства. Ето защо Х. А. не притежава качеството „работник” или „служител”, поради което липсва трудово правоотношение, а съответно и задължение за [фирма] по чл. 62 от КТ. Поради гореизложеното настоящия състав намира, че в конкретния случай не е осъществен от обективна страна съставът на административно нарушение по чл. 414, ал. 3 от КТ. Поради това съдът намира, че незаконосъобразно е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора, съответно оспореното НП от него се явява незаконосъобразно и като такова е следвало да бъде отменено. Като е постанови решение, с което обаче е потвърдил НП съставът на СРС е постановил незаконосъобразно решение.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята съдебно решение без дата по нахд № 3135/2011г., постановено от СРС,

НК, 95 състав, за незаконосъобразно, постановено в противоречие със закона и като такова следва да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което се отменя оспореното НП.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение без дата по нахд № 3135/2011г., постановено от СРС, НК, 95 състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 23 - 2301426 от 27.10.2010г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда" – [населено място] (ДИТ – [населено място]), с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 2 000 лв. на основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 414 ал. 3 от КТ за извършено нарушение на чл. 62 ал. 1 от КТ във връзка с чл. 1 ал. 2 от КТ на [фирма] и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 23 - 2301426 от 27.10.2010г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда" – [населено място] (ДИТ – [населено място]), с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 2 000 лв. на основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 414 ал. 3 от КТ за извършено нарушение на чл. 62 ал. 1 от КТ във връзка с чл. 1 ал. 2 от КТ на [фирма].

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: